

PŁOMIENISTY (9) ai

o oraz e jasne.

sg m N płomienisty (3). ◇ G płomienist(e)go (1). ◇ A płomienisty (2). ◇ f N płomienistå (1). ◇ L płomienist(e)j (1). ◇ pl A subst płomienist(e) (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVII w.

Przymiotnik od „płomień” w znaczeniu podstawowym; *flammeus* Mącz, *Calep*, *Vulg*, *Cn*; *flammans*, *flammatus*, *flammadus*, *flammifer*, *flammiger*, *flammivomus* Cn (9) : *Flammeus*, *Płomienisty*/ *Ognisty*. *Mącz* 129c; *Calep* 422b.

Wyrażenia: »płomienisty miecz« [szyk 1:1] (2): *BibRadz Gen 3/24*; Poştánowił Pan przed Ráiem rołkołzy/ Cherubiną y płomienisty miecz *WysKaz 33*.

»ogień płomienisty« (2): *HistHel C3v*; vkazał fię mu [*Mojżeszowi*] ná pułczy gory Syná [!] ánioł *Pánski* we krzu ognia płomienistego [*in igne flammae rubi*]. *WujNT Act 7/30*.

Szereg: »płomienisty a błyszczący się« (1): poştáwił [*Bóg*] Cherubiny ku włchodowi Sádu Eden/ y miecz płomienisty á błýzczący fię ze włząd ku łtrzeżeniu drogi do drzewa żywotá. *BibRadz Gen 3/24*.

Przen (3) :

a) *Namiętny* (1) : będąc w takowej/ iáka ná łwiecie być może/ płomienistej miłości [...] żadnym znákem chęci oney wielkiej/ dobremu pánu nie pokazáła *GórnDworz Aa4v*.

b) *Rudy* (2) : Bowiem tákich Iudałzow łą cztery narody, Choćia nie włzyłcy máią płomieniste brody. *KlonWor **5*; Powiedáią/ że bárżiey Iudałzowá brodá Swieciłá/ niż pochodnia/ gdy łzedł do ogrodá. Kiedy Zydom hetmánił/ Wiechá płomienista Więcey niż świecá lana pałáła *KlonWor 27*.

Cf **PŁOMIENIOWY, PŁOMIENNY, PŁOMIONOWY**